

PETER MAY

KRITIK

AKTA ENZO II

HOST

OD AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

PETER MAY
Kritik

PETER MAY

KRITIK

AKTA ENZO II

BRNO 2016

The CRITIC

Copyright © Peter May, 2007

Translation © Linda Kaprová, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-803-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-804-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-805-6 (Formát MobiPocket)

Tato kniha je věnována památce Toma Smythe

Kdo zápasí s nestvůrami, ať se
má na pozoru, aby se přitom
nestal nestvůrou. A hledíš-li
dlouho do propasti, vhlédne
pak propast i do tebe.

FRIEDRICH NIETZSCHE,
MIMO DOBRO A ZLO

Mezi keři vinné révy je cosi cítit. Vůni hroznové šťávy, listů a pošlapanou prstí. Ale ještě něco. Zlověstný pach lemovaný žlutí podzimního úplňku, jenž rozlévá své světlo po pečlivě upravených řadách sbíhajících bok po boku z mírné stráně. Pach, v němž není ani stopy po sladkosti zralého ovoce. Zavání hnilobou a nezaměnitelným oděrem smrti.

Vzduch je teplý a vlhý a plní ho zvuk hroznů dopadajících s tichým žuchnutím do plastových nádob, šum listů, cvakání vinařských nůžek. Tmu křížují paprsky čelovek upevněných na helmách, které tu a tam probodnou oblohu, jako by pátraly po hvězdách, když se někdo napřímí, aby si odpočinul.

Annie je mladá. Je jí pouhých šestnáct let. Vinobraní se účastní poprvé. Ručně tu v noci sklízí chladivé hrozny bílého mauzacu, odrůdy využívané k výrobě šumivého vína. Neví nic o tajemství, které před staletími ukradl mnich Dom Pérignon a které se pak proslavilo na opačném konci Francie. Je mladá, zralá jako hrozny, které čekají, až je někdo utrhne. Ví, že ji Christian pozoruje a že čeká s rostoucí netrpělivostí. Pracuje ve vedlejší řadě. Každý hrozen si na světle prohlédne, odstraní plesnivě kuličky a pak ho hodí do nádoby. Slyší jeho dech. Smluvili si dostaveníčko u pramene potoka, který bublá dolů po svahu a zavlažuje révu. Jeho průzračná voda se třpytí v měsíčním světle. Tam v lesích ve stínu někdejšího zámku,

pod opuštěným kostelem dominujícím vrcholku kopce, se milenci setkávají už celá staletí. Pod nimi v údolí se do noci vine zlatý steh řeky Tarn.

Čas už téměř nadešel. Annie se podívá na hodinky. Je těsně po třetí. Pak uslyší, jak se z vinařství blíží traktor, aby odvezl další náklad hroznů do lisu. Rozhlédne se řadou. Ostatní vláčí naplněná vědra k velkým červeným nádobám, které se následně naloží na valník. Ozve se naléhavé syknutí. Annie se otočí a mezi listím uvidí Christianovy posunky. Srdce jí málem vyskočí z krku, přerývaně dýchá. Nikdo se po nás nebude shánět, ujišťoval ji. Vypneme čelovky a vytratíme se do tmy jako duchové.

Lepkavými prsty nahmatá tlačítko a obestře ji tma. Podleze drát a jeho ruce, stejně ulepené jako její, sladší než cukr, jí pomůžou na druhou stranu. Přitiskne jí rty na ústa a ona ucítí chuť hroznového vína, které během sběru ujídal.

Vezmou se za ruce, přikrčí se a utíkají skrytí mezi keři nahoru k temnému okraji lesa. Je to legrace. Strach ji opustil a nahradila ho vzrušená nedočkavost. Konečně překročí práh ženství. Zasměje se a on ji utiší prstem přitisknutým na ústa. Slyší, že sám musí přemáhat smích.

Jsou už dostatečně daleko, aby se mohli narovnat nad úroveň keřů a utíkat do úkrytu stromů. Ale v okamžiku, kdy vyrazí k lesu, padne na ně protáhlý stín nějaké postavy, jejíž rozpažené ruce jim zatarasí cestu, jako by je posílaly zpátky do práce.

Dvojice se zastaví a Christian zakleje. *Putain!* Jsou přistiženi. Muž se však nehýbe. Z paží mu splývá dlouhé roucho, které se lehce vlní v nočním vánku — předzvěsti *vent d'autan*. Světlo se odráží na bílých rukavicích a tvář mu stíní zvláštní třírohý klobouk. A pořád se nehýbe.

„Kdo je to?“ zašeptá Annie a obestře ji podivná zlá předtucha, jako noční tma, když měsíc na okamžik zastře oblak.

Noc prořízne paprsek Christianovy svítilny, který dopadne na propadlý vrásčitý obličej napnutý na hrozivě ostře se rýsující lebce. V místě očí zbývají jen černé otvory. Kůže, zuby, vše má sytě rudou barvu hroznové šťávy a ladí s karmínovým odstínem roucha. Čelist visí, jako by ztuhla ve smrtelném výkřiku. Místo něj však vykřikne Annie, hlasem plným hrůzy z pomíjivosti, která provází první setkání se smrtí.

I.

„Petty se určitě řadil k těm nejméně oblíbeným osobám v naší zemi, monsieur Macleode.“ Prefekt ladně mávl rukou, jako by mu celá Francie ležela u nohou. „Vždyť si to vezměte, Američan, který vykládá Francouzům, jestli jejich víno za něco stojí.“

Enzo se neubránil úsměvu. „Nemám nejmenší pochyby, že všechna ta vinařství v Bordeaux, jejichž vína se prodávají za sto i více dolarů za láhev, hodnocení monsieur Pettyho uvítala.“

„To ano, ale to ještě neznamená, že ho tam měli rádi. Koneckonců, jediné špatné hodnocení pro ně mohlo znamenat katastrofu. A Pettyho nespokojenost už přivedla na buben nejednoho vinaře.“

Prefekt znechuceně ohrnul ret.

Nad nimi se tyčila katedrála Sainte-Cécile, největší cihlová stavba na světě, jejíž bazilika dominovala siluetě města Albi. Toto veledílo středověkého stavitelství architekti jednadvačátého století dosud nedokázali překonat. Prefekt kráčel po dlážděném náměstí před katedrálou, jako by mu patřilo — což nebylo tak daleko od pravdy. Na druhé straně se už tvořily fronty před muzeem Toulouse-Lautreca.

„Ovšem, jeden kritik odejde, jiný nastoupí na jeho místo. Teď kraluje Robert Parker. A redaktoři z *The Wine Spectator*. Zase Američani.“ Pokrčený nos prozrazoval prefektovo opovržení. „Ale ani jeden z nich nikdy nepřišel sem do Gaillacu,

aby ochutnal naše místní vína. Parker údajně jednou hodnotil Châteaux Lastours. Nevím, jestli je to pravda, ale jedině Petty sem přijel na zevrubnou ochutnávku vín.“ Vzdychl a zvědavě se podíval na Enza, jako by ho teprve teď zarazilo, že se o něčem takovém baví s podivínským Skotem s vlasy v ohonu. „Jenže co si o nich myslel, se už nikdy nedozvíme, protože Pettyho poznámky z ochutnávek se nikdy nenašly. Ale to všechno už určitě víte.“

Enzo přikývl. O Pettyho zmizení a vraždě věděl každičkou podrobnost. Jednak se mnohé dočetl v Raffinově knize, ale novinář ho do případu i osobně zasvětil. Jeho kniha se měla původně věnovat šesti nevyřešeným vraždám. Tu Pettyho přidal až na poslední chvíli, těsně před vydáním.

„Takže mi není moc jasné, jak bych vám mohl pomoci. Můj kolega z regionu Lot se o vás vyjadřoval velmi pochvalně. Chodili jsme spolu na ENA, víte?“

„Ano, vím, *monsieur le préfet*. Doufal jsem, že byste mi mohl pomoci kontaktovat někoho z Gaillacu, kdo by mi umožnil pracovat inkognito. Třeba jako brigádník na vinobraní.“

„Tak vy si myslíte, že vyřešíte Pettyho vraždu stejně jako Gaillardovu? Zase sázka?“

O tom, jak Enzo po sázce s místním prefektem a policejní ředitelkou z Cahors rozlouskl případ Gaillard, se hodně psalo. Albi bylo od Cahors vzdálené dvě hodiny cesty na jih a trůnilo vysoko nad řekou Tarn, jejíž rychlé vody se blyštěly v nízkém zářijovém slunci.

Enzo se rozhlédl po březích lemovaných stromy, nad jejichž žloutnoucím listím vystupovaly červené tašky pozvolna se svažujících střech. „Tentokrát ne, *monsieur le préfet*. Snažím se získat zdroje pro oddělení forenzních věd své univerzity v Toulouse. Gaillardovým případem jsme přitáhli značnou pozornost, tak se propracovávám dalšími nevyřešenými vraždami v Raffinově knize.“

Zastavili se na úpatí schodů vedoucích k členitému gotickému portálu v monumentální cihlové budově katedrály. Prefekt, který byl mimo světské hranice svého politického úřadu silně věřícím člověkem, se chystal na ranní mši. Zkoumavě si Enza měřil. „Nevím, jestli souhlasím s tím, aby nějací amatérští slídlilové pracovali mimo zákon.“

„Amatér rozhodně nejsem, *monsieur le préfet*. V umění forenzních věd mám příslušnou kvalifikaci.“ A než prefekt stihl namítnout, že toto umění už dvacet let nepraktikuje, dodal: „Nehledě na to, že kdyby policie dělala svou práci, nebyli by amatérští slídlilové potřeba.“

Vysoký úředník zvedl obočí. „Prefekt Verne mi říkal, že jste velice přímý člověk.“ Téměř nepostřehnutelně zaváhal a rozhodl se. Vytáhl nevelký zápisník v kožených deskách, chvatně na prázdnou stránku naškrábal jméno a číslo, vytrhl ji a podalENZovi. „Hodně štěstí, monsieur Macleode. Budete ho potřebovat.“ Pak se otočil a vyběhl vzhůru po schodech, opozdilec spěchající na schůzku se Stvořitelem.

II.

„Před třemi roky jsem v márnici prováděl předběžnou identifikaci.“ Laurent de Bonneval byl vytáhlý a hubený padesátník, asi o rok či dva starší než Enzo, a husté černé kudrny měl protkané šedinami. Vzpomínka naplnila jeho hluboké hnědé oči smutkem. „Byl to pro mě šok. Nikdy jsem neviděl lidskou bytost v takovém stavu. Vypadal, jako by ho vytáhli ze zavařovací sklenice, kam si ho někdo naložil do vína. Alkohol nejspíš zbrzdil rozkladný proces. Musel v něm být úplně ponořený velkou většinu z těch dvanácti měsíců, kdy se pohřešoval.“

Bonneval se odvrátil od okna. Z tváře se mu vytratila barva a opálená pleť získala chorobně žlutavý nádech. Za oknem pod ním, padesát metrů pod opevněním starého opatství po-

kračovala řeka Tarn ve své majestátní pouti na západ od Albi, které teď leželo necelých padesát kilometrů proti proudu.

Nacházeli se v sídle Mezioborové komise pro gaillacká vína v *Maison des Vins* obývajícím část opatství Saint-Michel, cihlovou budovu ze třináctého století v tisíciletém Gaillacu. Z červených cihlových stěn kolem na Enza dýchala staletí, která se v nich ukrývala. „Proč ho neidentifikoval někdo z rodiny?“

„Protože když ho našli, nikdo se sem neobtěžoval ze Států přijet. Už několik let byl rozvedený a s dcerou si podle všeho moc nerozuměli.“

Enzo si zahanbeně odkašlal. Viděl v tom nepříjemné paralely s vlastním životem. Což ovšem monsieur de Bonneval nevěděl. „Proč tedy požádali vás?“

„Týden před svým zmizením ochutnával má vína v Château Saint-Michel. Takže jsem ho znal. Možná bylo důvodem i to, že jsem předsedal komisi, a byl tak představitelem všech výrobců vína v Gaillacu. Což jsem dodnes.“

Enzo se zadíval na jeho žebrovaný modrý svetr s vybledlými náloketníky a volné manšestrové kalhoty a pomyslel si, že takhle si reprezentanta vinařů zrovna nepředstavoval. Přesto však Bonneval působil atraktivně. Vyzařovala z něj jakási dobromyslnost, kterou si člověka okamžitě získal. „Z policejní zprávy vyplývá, že měl na sobě obřadní roucho nějakého místního vinařského bratrstva.“

„Ano, Řádu božské láhve — *l'Ordre de la Dive Bouteille*. Po pravdě řečeno dost bizarní záležitost. Tenhle řád je bratrstvo bonvivánů ve stylu Françoise Rabelaise.“

Enzo o náklonnosti tohoto slavného francouzského spisovatele šestnáctého století k vínu věděl a znal i jeho nechvalně známou závěť o jednom řádku: *Nic cenného nemám, jen plno dluhů, a co zbyde, nechávám pro chudé.*

„Kořeny tohoto bratrstva sahají k dávnému společenství existujícímu před pěti sty lety a nazývanému *La Companhia*

de la Poda. Slovo *poda* označovalo krátkou příruční sekerku používanou ke zkracování révy. Dnes to však vypadá, že toto bratrstvo má jen dva cíle: propagaci vína a jeho konzumaci.“

„Takže nejste členem?“

„Proboha, ne. Já jsem seriózní vinař, monsieur. Nemám čas se hasťošit do karmínových rouch a třírohých klobouků.“ Bonneval se usmál. „Napiju se ovšem rád.“

Enzo přikývl. Ani on proti jedné dvěma skleničkám nic neměl. „A jaký vztah tedy Petty k té organizaci měl?“

„Zasvětili ho do bratrstva krátce po jeho příjezdu sem. Pasovali ho na rytíře řádu.“

„Bylo to neobvyklé?“

„Pro někoho s jeho postavením ne. Ve vinařském světě byl koneckonců bezmála nejvýznamnější osobností, monsieur Macleode. A přijel ochutnat naše vína. Možná nás dokonce proslavit. Dobré hodnocení od Pettyho by dokázalo některým našim vinařům přinést velké peníze.“

„A špatné je zase mohlo zlikvidovat.“

Bonneval pokrčil rameny. „Pokud hledáte motiv, pak máte asi pravdu.“

„Myslíte tedy, že byste mi mohl pomoci?“ zeptal se Enzo.

„Ale ano, určitě.“ Bonneval vytáhl z peněženky navštívenku a podal jiENZovi. „Co kdybyste se dnes večer stavil u nás v *château* a povečeřel se mnou a mou ženou? Vyznáte se ve výrobě vína, monsieur Macleode?“

„Chápu, jak ten proces probíhá, ale všechny mechanismy neovládám.“

„Skleničku si ale dáte rád, ne?“

„To rozhodně.“

„Skvěle. Vypijeme si nějakou tu láhev a pak vás provedu. Zatím zjistím, jestli by se pro vás někde nenašla brigáda při vinobraní.“ Usmál se. „Doufám, že vám záda slouží.“

III.

Gaillac není pěkné město, uvědomil si Enzo, když přecházel nově vydlážděné place du Griffoul. Nebylo tak velké a vznešené jako hlavní město departmentu Albi, ale určitý zaprášený půvab se mu nedal upřít. Bylo to pracovité město plné pracovitých lidí, červených cihel a hroznů. Ve vzduchu se vznášela jejich bohatá a opojná vůně nesená v závanech větru. Nastával čas vinobraní a životní síla města a vinic šplhajících z obou stran vzhůru z břehů řeky a kolem nich se sklízela a lisovala a potom kvasila v gigantických nerezových nádržích ve více než sto dvaceti *domaines* a *châteaux*.

V restauracích a kavárnách kolem starého opevnění se scházeli hosté a Enzo stoupal úzkou rue Portal se starými křivými domy s římsami, kde dubové trámy a cihly tvořily se sklem a neony podivnou směs starého a moderního. Slunce žhnulo vysoko na rozpáleném podzimním nebi, které se mihotalo v oparu svého vlastního horka, a lidé s čerstvě upečenými bagetami v rukou pospíchali domů na oběd. Těžko uvěřit, že si v tomto ospalém městečku na jihozápadě Francie dodnes vrah chodil po svobodě dávno poté, co byla jeho oběť pohřbena a téměř zapomenuta.

Vstup do policejní stanice na avenue Jean Calvet střežila elektrická vrata otevírající se do rozpáleného asfaltového dvora. Jeho východní stranu tvořil bytový dům, kde bydleli *gendarmes* se svými rodinami. Enzo stiskl zvonek a ohlásil recepci do mikrofonu, že si přeje mluvit s panem Davidem Roussellem.

Do Rousselovy kanceláře se vcházelo z chodby za zašlými zelenými žaluziovými dveřmi na protější straně dvora. Na něm v hloučcích postávali policisté, kouřili a klábosili a s lenivou zvědavostí sledovali, jak Enzo přechází kolem nich.

Hned poznali, že tento čahoun vysoký přes metr osmdesát, v jehož šedivějících černých vlasech se táhl bílý pruh, není místní.

Roussel byl nevysoký pětatřicátník a šiřatou hlavu mu pokrývalo strniště černých vlasů jemné jako samet. Hleděl na něj velkýma tmavýma podezíravýma očima a ruce by se dokázaly zatnout v pěst velikosti šunky. Tmavomodré kalhoty si zastrčil do vysokých černých kožených bot a bleděmodré tričko s krátkými rukávy a límečkem mizelo pod bílým opaskem s pouzdrům s pistolí. Těsně pod knoflíčky u krku měl tmavomodrou nášivku se dvěma stříbrnými proužky a na levém rukávu se hrdě tyčil lev ve skoku na šedém štítu. Oba znaky byly k tričku připevněné na suchý zip, aby se před praním daly odstranit, aENZovi blesklo hlavou, jak Francouzi dokáží být praktičtí.

Roussel ho uvedl do šera kanceláře, stísněné místnosti se třemi pracovními stoly. Okenice obou oken byly zavřené před žářem vnějšího světa. O protější zeď se opírala Lara Croft v životní velikosti vystřižená z lepenky a vypínala do místnosti svá gigantická ňadra. Hudbu hrající z reproduktorů Rousselova počítače vizuálně doplňoval plakát skupiny U2. Roussel se postavil s rukama v bok za svůj psací stůl. „Nejlepší rocková skupina na světě.“ DalENZovi čas, aby to moudro strávil, a dodal: „Víte, jsou tu lidi, co vedou kampaň proti umisťování tří vězňů do jedné cely. Větší než tahle místnost.“ Mávl rukou po kanceláři. „My tu sedíme tři, a to jsme *gendarmes!*“ a takřka jedním dechem dodal: „Co chcete, monsieur Macleode?“

„Dostal jste fax od madame Taillardové, policejní ředitelky v Cahors?“

„Dostal.“

„V tom případě víte, že přicházím ve věci vraždy Gila Pettyho.“

Roussel se posadil a založil si ruce na prsou. Enzo si všiml, že vedle počítače stojí asi třicet centimetrová plastová figurka Lary Croft a na podlaze za psacím stolem se mezi všemožným nepořádkem válí krabice, ve které byla zabalená. „Nemám rád státní policii, monsieur. Jsou to civilisti, my jsme armáda. Oni jsou financovaní, my ne.“ Vytáhl ze sklenice plné tužek propisku a začáral s ní po papíře, v němž nezanechala nic než rýhy. „Výrobek pro *gendarmes*. Nefunkční.“ Vzal ze stolu složku papírů a vytáhl kancelářskou sponku, kterou byly spojené. Ukázal jiENZovi. „Sponky? Ty si kupujeme sami. Myslíte, že si u státní policie taky musí kupovat vlastní?“

„To netuším.“

„Bodejť byste tušil. A já zas netuším, jak bych vám mohl pomoci.“

„Rád bych, abyste mi zpřístupnil svůj spis k Pettyho případu.“

Roussel se na něj velmi dlouho a velmi zpříma díval. Pak se mu na tváři nečekaně objevil upřímně pobavený úsměv. „Mám rád lidi se smyslem pro humor, monsieur Macleode. Co vás vede k představě, že bych vám ten spis mohl dát k dispozici?“ Ale než Enzo stihl odpovědět, zarazil ho zdviženou rukou. „Ne, nejdřív mi řekněte, kdo jste.“

Enza tím zaskočil. „Vždyť víte, kdo jsem.“

„Opravdu?“

Enzo si vzdychl. „Jmenuju se Enzo...“

„Ne, já vím, kdo jste,“ skočil mu do řeči Roussel, „nebo přesněji, kdo tvrdíte, že jste.“ Natáhl se pro něco na stole. „A co tvrdí fax od kohosi vydávajícího se za policejní ředitelku v Cahors. Jak můžu vědět, jestli nejste právě ten vrah? A vy po mně chcete můj vyšetřovací spis?“

Enzo byl bezradný.

„A vůbec, státní policie taky neposkytuje informace soukromým detektivům.“

„Nejsem tak docela soukromý detektiv.“

„To nejste.“ Roussel otevřel tenkou složku na stole, vytáhl z ní list papíru a pročítal si ho. „Jste bývalý kriminalista ze Skotska. Žijete ve Francii dvacet let a vyučujete biologii na Univerzitě Paula Sabatiera v Toulouse.“

„Já myslel, že o mně nic nevíte.“

„Trochu jsem si vás proklepl. V mojí branži se to vyplácí.“

Roussel byl připravený, ale Enzo usoudil, že přišel čas přejít do útoku. „Je docela snadné si na internetu vyhledat každému dostupné informace, monsieur. Objasnit zločin, který postrádá zjevná fakta, jejichž odhalení vyžaduje určitou inteligenci, je něco úplně jiného.“

Rousselovi se na hladké opálené tváři objevil sytý rumělec. „Na co narážíte?“

„Než se objevilo Pettyho tělo, pohřešoval se rok. Nejen že se vám ho nepodařilo najít, ale dokud se ho vrah nerozhodl veřejně vystavit, dokonce jste ani nevěděl, že se stal obětí vraždy.“

Rousselův vztek se projevoval jen v téměř nepostřehnutelně zatínaných čelistních svalech. Upíral na Enza pevný pohled tmavých očí. „Lidi se ztrácejí v jednom kuse, monsieur Macleode.“ Poklepal na jinou složku na stole, tentokrát objemnou. „Ve složce s pohřešovanými osobami mám nějakých pět případů. Dost často mívají lidi ke zmizení vlastní důvody. Nic nekalého. Rozpad manželství, tajný poměr, propuštění z práce, duševní porucha. Někdy prostě zmizet chtějí.“ Otevřel složku a vytáhl štos papírů. Pohromadě je držela sponka, kterou si bezpochyby pořídil na vlastní náklady. „S tímhle jsem chodil do školy. Serge Coste. Před rokem se prostě sbalil a vypařil se. Manželka tvrdí, že neví proč. Ale já odhaduju, že se pěkně chytily. Neměli děti. Ona si přála adopci, on ne. Taková situace lidi vystavuje různým tlakům. Ale proč odešel a kam, se nejspíš už nikdy nedozvíme.“ Zavřel složku a plácl do ní dlaní. „Když zmizel Petty, neměli jsme důvod k pode-

zření na něco nekalého. Ani když na nás tlačili — byl přece jen mezinárodní osobnost —, nedokázali jsme najít důkaz, že došlo ke zločinu.“

„Ani když se objevil na vinici přivázaný ke kříži jako strážák do zelí?“

„To bylo až o dvanáct měsíců později. Stopa vychladla na bod mrazu.“

„Ne ve chvíli, kdy ho objevili. Visel tam sotva pár hodin. Měl jste čerstvé místo činu. A vrah za sebou vždycky něco nechá. Vodítko. I když sebenepatrné. Vždycky.“

Roussel potlačovaným vztekem našpulil rty. „Kriminalisti od *police scientifique* v Albi prohlídli místo činu do nejmenšího detailu, monsieur Macleode. Kdyby vrah zanechal stopu, našli bychom ji.“ Odstrčil se od stolu a vytáhl zásuvku. Vzal z ní knihu, kterou nechal dopadnout na pracovní desku.

Enzo sklonil hlavu a prohlédl si ji.

„Ten váš kamarád Roger Raffin mi pěkně zatápí, Macleode.“ Enzo postřehl, že Roussel upustil od zdvořilého *monsieur*. „Obzvlášť když se to teď přeložilo a vyšlo to ve Spojených státech. I když jediným důvodem vydání byl bezpochyby Pettyho případ. Zrovna jste se minul s jeho dcerou.“

Enzo zbystřil. „Michelle Pettyovou? Ona je tady?“

„Na moc dlouho ne. Sháněla se po jeho osobních věcech.“

„Po třech letech? Dala si načas.“

„Po čtyřech, od jeho zmizení. A to je první kontakt s nějakým členem rodiny — kromě zajišťování repatriace.“

„A co jste jí řekl?“

„Že jeho osobní věci nadále figurují jako důkazní materiál v neuzavřeném případě. Takže se tu podle mě už moc dlouho nezdrží.“

„Asi nevíte, kde se ubytovala?“

Roussel se na něj přísně zadíval. „A proč bych vám to měl říkat?“

„Abyste se mě zbavil.“

To na tváři policisty vyvolalo úsměv. Po dlouhé době.
„Tomu říkám kauf. Najdete ji v Château de Salettes, monsieur
Macleode. Ten ubytovává všechny skutečně bohaté turisty.
Řekl bych, že Michelle Pettyová na otcově smrti docela vy-
dělala.“

I.

Silnička se vinula do kopce k vinicím táhnoucím se křídovými kopci na sever a na jih, kam až oko dohlédlo. Některé keře byly dosud obalené úrodou, v těžkých hroznech se k sobě tiskly kuličky černého braucolu, durasu a žlutozeleného mauzacu, který byl někdy pro své dlouhé stopky romanticky nazýván *loin de l'oeil* — „daleko od očka“. Jinde už proběhla sklizeň a keře bez plodů vypadaly pod pálícím zářijovým sluncem téměř jako nahé. Letos díky vlnám horka v červenci a teplému vlhkému srpnu nastal čas vinobraní brzy a všichni očekávali skvělý ročník.

Z krajiny tu a tam vyrůstaly jako vykřičníky vysoké štíhlé topoly a charakteristické *pins parasols*, pinie, které rozevíraly baldachýny svých větví jako slunečníky poskytující v horkých dnech stinné útočiště. Zářivě bílé kamenné domky vesnic na vrcholcích kopců nesly pozvolně se sklánějící střechy z pálených tašek ve středomořském stylu. Enzův nablýskaný smetanově bílý Citroën 2CV s měkkým odpružením se blížil ke křižovatce. Ten vůz byl jeho radost a pýcha. Jeden specializovaný belgický mechanik mu ho láskyplně zrestauroval z uhybnulých exemplářů dávno vymřelého druhu. To auto bylo do morku kostí francouzské, a když Enzo jako víčko na konzervě sardinek odkryl střechu, poskytovalo jeho urostlé postavě dostatek prostoru.

Okna nabízela panoramatické výhledy na vlnící se kopce a údolí a Enza napadlo, že v dobách Římanů nejspíš krajina nevypadala o mnoho jinak. Kamenné vily, topoly, vinná réva. Země ochočená a obdělána lidmi v suknicích a sandálech. Dnes se lišila jen tím, že silnice pokrýval asfalt a hrozny se povětšinou sklízely pomocí strojů, které je necitelně setřásaly ze stopek. V dálce bylo jeden takový vidět. Hrozivě se tyčil nad vinohradem. Pomalu se šinul vzhůru a vtahoval hrozny do gigantických kontejnerů umístěných po obou stranách.

Enzo projel kolem soukromé kapličky a hřbitova a odbočil k nedávno renovovanému Château de Salettes na vrcholku kopce. Zámek trůnil uprostřed vinice, z jejíchž výnosů se vyrábělo víno téhož jména, a bílý kámen kulatých středověkých věží a vysokých zdí vybudovaných k odražení nepřítele zářil v prudkém slunečním světle. Enzo nechal auto na parkovišti a prošel klenutou branou do nadčasového nádvoří. Nad ním bylo napnuté obrovské mléčně bílé plátno, které poskytovalo stín strážníkům u stolků pod ním. Stěny lemovaly topoly v kořenáčích a ozvěnou tohoto motivu zněly i moderní sochy před sálem, kde bylo možné v rámci *dégustation* ochutnat a zakoupit místní vína. Enzo vešel do chladného šera recepce a zeptal se slečny za pultem, jestli se Michelle Pettyová dosud zdržuje v hotelu.

Vynořil se z hradeb zámku a našel ji, jak sedí zády k němu na trávníku lemujícím křídlo budovy. Zámek byl orientovaný na jih a poskytoval pohádkový výhled přes kopce na údolí Tarnu hluboko dole, na polní cestu, která jako křídlová stuha kopírovala meandry řeky a nakonec mizela v závoji zeleně. Četla si u mahagonového stolků, a když na něj dopadl jeho stín, zvedla hlavu. Oči se ukrývaly za slunečními brýlemi a Enzo nejprve nedokázal rozpoznat, jak na jeho přítomnost zareagovala. Pak si je však posunula na nos a v nevzrušeném

zeleném pohledu, kterým ho posuzovala, spatřil zvědavost. Na podobném místě nevypadal jako typický host. Přes plan-davé kalhoty s kapsami mu visela volná khaki košile a přes ra-meno si přehodil ošoupanou plátěnou brašnu. A k personálu restaurace zjevně nepatřil.

„Páni,“ prohlásila nečekaně. „To máte doopravdy, nebo je to jenom póza?“

„Co jestli je póza?“ nechápal zaskočený Enzo.

„Vaše vlasy. Ten bílý pruh. Necháváte si to barvit?“

Usmál se a zavrtěl hlavou. „Mám to už od puberty. Waardenburgův syndrom.“ Posadil se proti ní. „Když se podíváte pozorně, poznáte, že mám každé oko jiné.“

Teď už brýle odložila úplně a přimhouřenýma očima si ho prohlížela. „No jo, jedno hnědé, druhé modré. Je to vážné?“

„No, zatím jsem na to neumřel.“ Teprve teď si uvědomil, že je vlastně přitažlivá. Z Raffinových poznámek věděl, že je jí pětadvacet. Když otec zmizel, sotva odrostla věku teenagera. Přestože seděla, poznal, že je vysoká. Ustřižené džínové šortky odhalovaly dlouhé elegantní nohy. Rozepnula si pár spodních knoflíčků bílé halenky a cípy si zavázala nad štíhlým opáleným břichem. Dlouhé kaštanové vlasy si sponou stáhla z obličeje, ležérně jí padaly na rovná ramena. Měla hezký obličej a zároveň ne líbivý. Výrazné rysy, plné rty, velké oči a ani stopa po nalíčení. Jako by si teprve teď uvědomila, že za ní přichází bez pozvání, zmocnily se jí rozpaky a ostražitost.

„Chtěl jste něco, pane...“

„Macleod. Enzo Macleod.“

Tím ji pobavil. Její obezřetnost neměla dlouhého trvání. Možná ji odplavilo jeho charisma. „Co je to za jméno?“

„Matka byla Italka. Enzo je zkrácená forma jména Lorenzo. Otec byl Skot. Vyrůstal jsem v Glasgow.“

„Tak co děláte tady, pane Lorenzo Macleode?“

„Chystám se odhalit vraha vašeho otce.“

Trhla sebou, jako by ji udeřil. Veškeré pobavení se vytratilo. Chvilí trvalo, než se zmohla na slovo, a když promluvila, tichost hlasu kontrastovala s obsahem. „Co kdybyste si políbil prdel?“

„Mluvím vážně.“

„Já taky.“

„Copak to nechcete vědět?“

„Je mi to úplně fuk.“

„Ale pro jeho věci jste si přijela.“

„Jenom proto, abych to uzavřela. Jednou provždy. Co tu pitomou knihu ve Státech vydali, připadá mi, jako by vstal z hrobu, aby mě strašil. Noviny o něm píšou články, chtějí po mně rozhovory. Pro seriál *48 hodin* o něm dokonce natočili hodinový dokument. Když ještě žil, neměl pro mě ani pět minut. A teď mě nenechá na pokoji. Musí to skončit.“

„Neuzavře se to, dokud je jeho vrah na svobodě.“

Část jejích emocí se vyčerpala a mladá žena si ho chvíli zkoumavě prohlížela. „Co je zrovna vám po tom?“

„Než jsem přijel do Francie, pracoval jsem jako forenzní expert ve Skotsku. Využívám své zkušenosti a vědu, abych rozdmýchal některé neuzavřené případy v Raffinově knize. Jeden z nich jsem už vyřešil.“

„A vražda mého otce je jen další položka seznamu?“ zeptala se jízlivě.

„Dalo by se říct.“ Chvilí v duchu formuloval svůj návrh. „Vím, že panu Rousselovi se nechce pustit věci vašeho otce z ruky. Kdybych vás mohl oficiálně zastupovat, možná bych s tím dokázal něco udělat.“

Dlouze a neproniknutelně se na něj zadívala. Když nakonec promluvila, znovu zvolila onen tichý tón. „Asi ne.“ Vzala si knihu a dala se do čtení, nebo to alespoň předstírala. Enzova audience skončila a ona neměla v úmyslu se jím dál zabývat.

Zůstal ještě celou minutu sedět. Pak vstal a položil na stůl navštívenku. „Tady je můj mobil. Kdybyste mě sháněla. Bydlím v *gîte*, kterou si váš otec pronajímal, než zmizel.“

Její pozornost se neodtrhla od stránek knihy. Zadíval se dolů na tetelící se vinice a pak se vydal zpátky k parkovišti, kde se odpolední slunce opíralo do jeho zCV.

II.

Byl to kraj vína. Takže by nebylo zvláštní, kdyby se Gil Petty ubytoval v některém z *châteaux*. Jenže neubytoval. Pronajal si maličké venkovské stavení ve stínu zrenovovaného zámku z jedenáctého století. Titěrný, stísněný domek někdejších zemědělských dělníků. Jediná světnička plnila funkci kuchyně, jídelny i obývacího prostoru a z ní se vcházelo do ložnice. Byla to však krásná chaloupka, porostlá břečťanem, jehož listí podzim zbarvil doruda. Z malé terasy bylo vidět holubník z patnáctého století na kamenných sloupcích, na něž vrhaly kropenatý stín tři majestátní kaštiny. Co by kamenem dohodil, tyčily se impozantní zdi a věžičky Château des Fleurs, který hýčkal zámožné turisty v honosných *chambres d'hôtes*, přístupných z ochozu lemujícího vršek budovy. Zámecká paní byla proslavená svým kuchařským umem. Enzo se blížil po dlouhé silnici k zámku a znovu se podívoval, proč se někdo tak bohatý jako Petty rozhodne celý měsíc tísnit v laciné *gîte*, když by si mohl dovolit komfort a vybranou kuchyni *château*.

Pod schody do domku parkovala bílá řemeslnická dodávka. Enzo vystoupil a ze sklepa, kde si zřídili kancelář, vyběhli Pierric a Paulette Lefěvrovi. Když se Enzo s Paulette setkal poprvé, udělala na něj dojem vysoké, atraktivní postarší ženy. A vzápětí si uvědomil, že jsou nejspíš stejného věku. Napadlo ho, jestli ho to tím pádem pasuje na „postaršího muže“, ať už

atraktivního nebo ne. Paulettina vřelost jasně signalizovala, že ona má v tomto ohledu jasno. Což Pierricovi neuniklo a jen obtížně skrýval, jak ho to rozčiluje. Hluboké vrásky dodávaly tomuto vytáhlému muži s ustupujícími šedinami a čapím krokem poněkud opičí vzezření. I tentokrát ho přivítal s rozčilením. Mávl rukou k řemeslníkově dodávce.

„Moc se mi to nezamlouvá, monsieur. Určitě se poškodí zed.“

„Zaplatím za její opravu,“ ujistil ho Enzo. „Ale bez své bílé tabule se neobejdu. Mám vizuální myšlení.“

Když sem tehdy přišel domluvit pronájem, říkal si, že by mohlo být užitečné prozradit jim důvod svého pobytu. Přímý zdroj znalostí místních poměrů byl jasná devíza. Navíc Pettyho znali. Zpočátku byli nadšení a ochotní, protože si nic nepřáli víc, než aby ta skvrna na pověsti jejich zámku i domku, způsobená kritikovým zmizením a vraždou, byla jednou provždy smazána. Teď toho možná alespoň Pierric začínal litovat. Paulette stála celá úzkostná opodál a nervózně si mnula ruce. Když Enzo zachytil její pohled, mdle se usmála a pak sebou trhla, když k nim zevnitř dolehlo bušení kladiva.

„Přijela Pettyho dcera,“ nadnesl Enzo, aby je rozptýlil. „Ubytovala se v Château de Salettes.“ Zabralo to. Bílá tabule upadla v tu ránu v zapomnění.

„Kvůli čemu?“ vyzvídal Pierric.

„Kvůli věcem jejího otce.“

„Některé z nich nám tu zůstaly po jeho zmizení,“ namítla Paulette. „Tehdy rodina neprojevila špetku zájmu.“

„Možná za vámi přijede.“

Ta vyhlídka ani jednoho z nich nijak nepotěšila. Byli nesorodý pár, Pařížané. On dříve zastával jakousi významnou pozici v pojišťovnictví. Před dvaceti lety všechno opustili a koupili v podstatě úplně zchátralý zámek. Po dobu rekonstrukce bydleli v této chaloupce. Dnes poskytovali služby zá-

možným turistům a ze čtrnáctihektarové vinice, kterou sami vysázeli, sklízeli úrodu a vyráběli bio víno. Věnovali Enzovi láhev svého červeného. Nebylo vůbec špatné.

Enzo se vydal po schodech ke dveřím, z nichž se právě vy-
nořil truhlář s brašnou nástrojů. „Hotovo, monsieur Macleo-
de. Účet mám asi poslat do *château*, ne?“

„Ne, zaplatím hotově. Kolik to bude?“

Truhlář se zamyslel. „Dvě stovky.“

„Eur?“

„Franků asi těžko, že jo.“

Enzo neochotně odpočítával bankovky. Tak vysokou část-
ku nečekal a univerzita mu poskytla jen skromný neoficiální
rozpočet.

Když řemeslník odjel, Enzo se zahleděl na svou tabuli pev-
ně přimontovanou k protější stěně. Za zády se mu zjevili Le-
fěvrovi, aby se podívali, jakou škodu napáchal. Ale *le menuisier*
pracoval čistě a nenechal po sobě žádný nepořádek. Pokud
zeď nějak poškodil, nebylo to vidět. Enzo došel k tabuli, vytáhl
modrý fix a do levého horního rohu napsal *Gil Petty*. Dopro-
střed tabule napsal název uskupení *Řád božské láhve*, zakrouž-
koval ho a vedl k němu šipku od Pettyho jména.

Byl to začátek. Ale potřeboval pomoc.

Sáhl do kapsy pro telefon a zjistil, že bliká indikátor baterie.
Tiše zaklel. Obrátil se k Paulette a Pierricovi. „Nemohl bych
si od vás z kanceláře zavolat?“

III.

Co se Nicole pamatovala, starou kamennou farmu na kopci
nikdo neobýval. Jako malá si uvnitř hrávala, pak ale otec za-
bednil dveře prkny, že prý je to nebezpečné.

Stoupala k ní po cestičce podél nařezaného dříví, které tu
otec složil, aby vyschlo, a těšila se z čerstvého vzduchu. Kolem

nohou se jí motaly kolie, honily se a štěkaly na vítr. Zastavila se v místě, kde pěšinka odbočovala k opuštěnému dvoru, a zahleděla se na zvlněnou zalesněnou krajinu Auvergne. Křišťálové potoky se vrývaly hluboko do úrodné červené půdy a krajina jako by se skládala do varhánků. Milovala tu její nahodilost i proměny ročních dob. Barvy stromů, pole jednoho roku zorané, druhého zase ponechané pro pastvu. Měla stejně ráda horký letní vítr vanoucí z Afriky i ledové zimní vichry ženoucí se od Atlantiku.

Nejvíc ze všeho však měla ráda své rodiče a srdce jí plnil strach o ně.

Posadila se na pařez. Kolie dováděly kolem, strkaly jí do nohou a ona střídavě drbala na hlavě jednu a zase druhou. Věšinu dopoledne strávila v zatemněné matčině ložnici a držela ji za ruku. Pak když se otec vrátil z horních pastvin, odkud sháněl ovce, uvařila mu oběd. Teď měla chvílku pro sebe. Čas přemýšlet o budoucnosti. Děsit se jí. Užírat se starostmi. Za několik dnů začínal podzimní semestr a ona nevěděla, jak to bez ní otec zvládne.

Co hůř, nedokázala si představit, jak to zvládne bez své ženy. Prožili dlouhé, skličující léto. Lékař matce diagnostikoval rakovinu v terminálním stádiu. Prý jí zbývají týdny, možná měsíce, pokud bude mít štěstí. Štěstí! Nicole to tak nepřipadalo.

Uslyšela auto, ještě než se přiblížilo na dohled. Jeho lesknoucí se střecha šplhala vzhůru po klikaté polní cestě vedoucí z údolí kolem haldy starých pneumatik ležících jako zátěž na plachtě pokrývající siláž. Sledovala, jak zastavilo dole u hospodářství. Vystoupila z něj teta a šla se přivítat se svým starším bratrem, Nicolíným otcem. Dlouze se objali. Pak otec vytáhl z kufru auta její zavazadlo a společně vešli do domu. Chystala se s nimi zůstat až do konce a Nicole hryzalo špatné svědomí z té úlevy. Cítila se jako vězeň propuštěný z žaláře.

Nebo jako běžec, který v okamžiku, kdy už padá vyčerpáním, předá štafetu někomu jinému, aby ji donesl do cíle.

Psi, kteří vycítili, že je nešťastná, se semkli u ní a úzkostlivě pozorovali její tvář. Tichým hlasem je uklidňovala, oběma rukama je hladila po hlavách a jejich neúnavná láska jí přinášela útěchu.

Po větru se k ní doneslo zavolání: „Nicole!“

Vzhlédla. Na verandě stál otec a v natažené ruce držel telefon. Mohutný muž si na býčí hlavě posunul do týla svou všudypřítomnou plátěnou bekovku a Nicole rozeznávala jeho různé obličeje.

„Máš telefon!“

IV.

Enzo sledoval, jak traktor couvá do stodoly a najíždí s modrým sklápěcím přívěsem k lisu. Pneumatické válce začaly zvedat korbu, dokud výsypka nezapadla do otvoru. Gigantický šnek přívěsu se začal otáčet a drtil hrozny na základní součásti: šťávu, slupky, jádérka a stopky. Někde během procesu stroj od zbytku oddělil stopky, které plival ven do objemných plastových sudů, zatímco šťáva se slupkami a zrníčky se pod tlakem hnala plastovou trubkou do vedlejší haly. Pod lisem seděl v podřepu nějaký muž a z plastové láhve do směsi pomalu přiléval čirou tekutinu.

„SO₂. Oxid siřičitý,“ zavolal Laurent de Bonneval do hukotu motorů. „Zničí nežádoucí bakterie, ale kvasinkám neublíží a ochrání víno před oxidací.“ Byl oblečený v otrhaných šortkách, zelených holinkách a tričku špinavém od vína.

Vrátil se zpátky ke studování štosů papírů na stole přistřešeném ke zdi. Pokrývaly ho diagramy, předpovědi počasí, ručně psané poznámky, odběrové hadičky a pipety. Odpadkový koš byl plný prázdných krabiček s nápisem *Lafase He Grand Cru*.